{tab=Ο βασιλιάς}

Η θέση του βασιλιά στο πρώιμο χιττιτικό κράτος φαίνεται ότι δεν ήταν πολύ ασφαλής. Ένα από τα πρώτα καταγεγραμμένα συμβάντα στην ιστορία της Χαττούσας είναι η αναγόρευση από τους ευγενείς (ή μεγιστάνες) ενός αντίπαλου βασιλιά σε αντιπαράθεση με τον Λαμπάρνας, του οποίου ο πατέρας τον είχε ορίσει ως διάδοχό του. Και η μετέπειτα ιστορία του βασιλείου είναι γεμάτη επαναστάσεις και εξεγέρσεις εκ μέρους των συγγενών του βασιλιά, με τον βασιλιά να αγωνίζεται συνεχώς να διατηρήσει την εσωτερική αρμονία του βασιλείου.

Η βασιλική διαδοχή θεσμοθετήθηκε τελικά από τον βασιλιά Τελίπινους ο οποίος θέσπισε τον ακόλουθο νόμο:
Ένας πρίγκιπας, ο γιός μιας συζύγου από την πρώτη τάξη, ας είναι βασιλιάς. Εάν δεν υπάρχει πρίγκιπας από την πρώτη τάξη, ένας που είναι γιος από την δεύτερη τάξη ας γίνει βασιλιάς. Εάν πάντως, δεν υπάρχει πρίγκιπας, ας πάρουν ένα σύζυγο και μια κόρη της πρώτης τάξης και αυτός ας είναι ο βασιλιάς.

Η νομοθετική αυτή πράξη ήταν μια εγγύηση σταθερότητας και δεν ξαναβρίσκουμε ποτέ πια την εξουσία του βασιλιά να αμφισβητείται από φιλόδοξους ευγενείς.

Οι βασιλείς του Παλαιού Βασιλείου προσφωνούν τους εαυτούς τους "Μεγάλος Βασιλεύς **τα μπάρνα**
". Κατά την όψιμη αυτοκρατορία το "ταμπάρνα" αντικαθίσταται με έναν τίτλο που σημαίνει "Ήλιε μου". Ο Χετταίος βασιλιάς ποτέ δεν θεοποιούνταν πρακτικά κατά τη διάρκεια της ζωής του. Όμως υπήρχε μια αναγνωρισμένη λατρεία των πνευμάτων των προηγούμενων βασιλέων και έτσι ο θάνατος ενός βασιλιά κανονικά εκφραζόταν κατ' ευφημισμόν με τη φράση "έγινε θεός".

Ο βασιλιάς ήταν ταυτοχρόνως ανώτατος αρχηγός του στρατού, ανώτατη δικαστική εξουσία και αρχιερέας. Μόνο οι δικαστικές του αρμοδιότητες φαίνεται ότι κανονικά είχαν μεταβιβαστεί σε υφισταμένους. Τα στρατιωτικά και θρησκευτικά του καθήκοντα τα εκτελούσε προσωπικά, και αν τα τελευταία μερικές φορές παραμελούνταν εξαιτίας μακρινών στρατιωτικών επιχειρήσεων, αυτό εθεωρείτο αμαρτία που θα ξεσήκωνε την οργή των θεών κατά του έθνους. Περιστασιακά ακούμε ότι σημαντικές εκστρατείες τις ανέθετε σε στρατηγούς επειδή ο ίδιος ήταν αναγκασμένος να σπεύσει πίσω στην πρωτεύουσα για να ιερουργήσει σε μια γιορτή.

{tab=Η βασίλισσα}

Ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της χιττιτικής μοναρχίας είναι η πολύ ανεξάρτητη θέση της βασίλισσας. Ο τίτλος της **Ταβαννάννας**, της αποδιδόταν μόνο μετά τον θάνατο της προκατόχου της.

{tab=Κοινωνικές τάξεις}

Οι συγγενείς του βασιλιά που αποκαλούνταν η **Μεγάλη Οικογένεια**, είχαν ειδικά προνόμια, τα οποία συνεχώς καταχρώνταν. Τα ανώτατα αξιώματα του κράτους γενικώς προορίζονταν γι' αυτούς. Οι **προεστοί** είναι το σώμα που κυβερνάει μια πόλη, με τους οποίους οι περιοδεύοντες κυβερνήτες των χρειάζεται να συνεργάζονται για νομικά και άλλα ζητήματα. Το συμπέρασμα φαίνεται σαφές: το χιττιτικό κράτος ήταν το δημιούργημα μιας κλειστής κάστας που επιβλήθηκε στον ντόπιο πληθυσμό της χώρας ο οποίος παλαιότερα ήταν χαλαρά οργανωμένος σε πολλές ανεξάρτητες μικρές πόλεις, που διοικούνταν από ένα σώμα προεστών η καθεμία. Αυτό το συμπέρασμα συμφωνεί σε μεγάλο βαθμό με τα γλωσσολογικά στοιχεία, σύμφωνα με τα οποία μια ομάδα Ινδοευρωπαίων μεταναστών κυριάρχησε πάνω στην ντόπια φυλή των "Χαττίων".

Το **πάνκους**, η συνέλευση **όλων των πολιτών** φαίνεται ότι λειτουργούσε στο πρώιμο χιττιτικό κράτος ως δικαστήριο. Από την εποχή του Τελίπινους δεν ακούμε τίποτε γι' αυτή τη συνέλευση. Οι ευγενείς παρέμειναν μέχρι το τέλος μια ξεχωριστή τάξη. Πολλοί από αυτούς ήταν κάτοχοι μεγάλων εκτάσεων που τις είχαν σαν φέουδα παραχωρημένα από τον βασιλιά. Αναμφιβόλως αυτοί παρείχαν τα άρματα στα οποία βασιζόταν σε πολύ μεγάλο βαθμό η ισχύς του χιττιτικού στρατού. Για τους κοινούς ανθρώπους γνωρίζουμε σχετικά λίγα. Η πλειονότητα πρέπει να ήταν αγρότες που δούλευαν τη γη, υπήρχε όμως μια διακριτή τάξη τεχνιτών, που θα βρίσκονταν κυρίως στις πόλεις. Οικοδόμοι, υφαντές, βυρσοδέψες, αγγειοπλάστες και μεταλλουργοί μνημονεύονται ειδικά. Ο κανονικός πολίτης ήταν ελεύθερος, αν και οποιαδήποτε στιγμή μπορούσε να κληθεί για καταναγκαστική εργασία (στα χιττιτικά **λούζι**) και άτομα από την τάξη των χειροτεχνών, υπό κανονικές συνθήκες τουλάχιστον, κατείχαν γη και άλλα περιουσιακά στοιχεία.

Η κοινωνική θέση των υπηρετών που εργάζονταν στα νοικοκυριά των πλουσιοτέρων πολιτών δεν είναι ξεκάθαρη.

{tab=Οι νόμοι}

Στα ερείπια του Μπογάζκιοϊ βρέθηκαν πολλά θραύσματα πινακίδων με νόμους. Βρέθηκε ότι ανήκουν σε δύο ξεχωριστές σειρές, το κείμενο των οποίων έχει σε μεγάλο βαθμό αποκατασταθεί από παράλληλα αποσπάσματα. Και οι δύο περιέχουν από 100 άρθρα. Οι Χετταίοι δεν δίσταζαν να τροποποιούν τους νόμους τους σύμφωνα με τις μεταβαλλόμενες ανάγκες. Η χιττιτική νομοθεσία ήταν ένας ζωντανός οργανισμός και οι διαφορετικές εκδοχές του "κώδικα" πιθανώς αντιπροσωπεύουν διαδοχικά στάδια στην ανάπτυξή του.

Μπορεί να συνοψιστεί στα παρακάτω:

Νόμος	Περιεχόμενο
	Σειρά 1: "Αν ένας άνθρωπος"
1-6	Ανθρωποκτονία
(1)	*Αν κάποιος σκοτώσει έναν άντρα ή μια γυναίκα σε καβγά, επανορθώνει γι' αυ*
(3)	*Αν κάποιος χτυπήσει έναν ελεύθερο άνδρα ή μια ελεύθερη γυναίκα και αυτός*
(5)	*Αν κάποιος σκοτώσει ένα χεττάλιο έμπορο, πληρώνει 1 1/2 (;) μίνες ασήμι κα*
(6)	*Αν ένα άτομο αρσενικό ή θηλυκό σκοτωθεί σε μια άλλη πόλη, ο άνθρωπος στ*
7-18	Βιαιοπραγία και άδικη επίθεση
(11)	*Αν κάποιος σπάσει το χέρι ή το πόδι ενός ελεύθερου πολίτη του πληρώνει 20*
(12)	*Αν κάποιος σπάσει το χέρι ή το πόδι ενός δούλου ή μιας δούλας πληρώνει 10*
19-24	Ιδιοκτησία δούλου, περιλαμβανομένων κανόνων σχετικά με δούλους
25	Υγιεινή
Αν ένας μολύνει ένα πιθάρι ή μια δεξαμενή παλιότερα πλήρωναν 6 σεκέλ ασήμι, αυτός που έκανε τ	
26-36	Διαδικασία γάμου (εξαιρετικές περιπτώσεις)
37-38	Θεμιτή ανθρωποκτονία
39-41	Φεουδαρχικά καθήκοντα σχετικά με την κατοχή γης
42	Εκμίσθωση για μια εκστρατεία (ευθύνη και τρόπος πληρωμής)
43	Ατυχήματα κατά διάβαση ποταμών
44A	Ανθρωποκτονία (ρίψη ανθρώπου στη φωτιά)
44B	Μαγική μόλυνση
45	Ανεύρεση περιουσίας
46-56	Όροι για την κατοχή γης
57-92	Κλοπή και άλλα αδικήματα σχετικά με κτήνη
(63)	*Αν κάποιος κλέψει ένα βόδι για όργωμα, παλιά έδιναν 15 βόδια, όμως τώρα α*
93-97	Κλοπή
98-100	Εμπρησμός
(98)	*Αν ένας ελεύθερος άνθρωπος βάλει φωτιά σε ένα σπίτι, πρέπει να ξαναχτίσε*
	Σειρά II. "Αν ένα αμπέλι"
101-118	Αδικήματα σχετικά με αμπελώνες και οπωρώνες
119-145	Κλοπή και ζημιές σε διάφορα είδη περιουσίας

146-149	Παρατυπίες σχετικές με αγορές και πωλήσεις
150-161	Τρόποι πληρωμής για διάφορες υπηρεσίες
162	Αδικήματα σχετικά με διώρυγες
163	Αδικήματα σχετικά με κτήνη
164-169	Θρησκευτικές διατάξεις σχετικές με τη γεωργία
170	Βασκανία

Αν ένας ελεύθερος άνθρωπος σκοτώσει ένα ερπετό και πει το όνομα του άλλου (ένα είδος μαγείας),

171	Αποκλήρωση εκ μέρους της μητέρας
172	Αποζημίωση για συντήρηση κατά τη διάρκεια λιμού
173	Άρνηση συμμόρφωσης σε ποινή (απείθεια προς την εξουσία)

Αν κάποιος αντισταθεί στην απόφαση του βασιλιά, το σπίτι του θα γίνει ερείπια. Αν κάποιος αντιστ

(Πιθανώς η λέξη "σπίτι" πρέπει να μεταφραστεί "νοικοκυριό).

174	Ανθρωποκτονία
175	Αντικανονικός γάμος (ίδια περίπτωση όπως 35)
176A	Αδίκημα σχετικό με ταύρο (δυσνόητο)
176B-186	Τιμοκατάλογος
187-200A	Γενετήσια αδικήματα
200B	Πάγιο τέλος για την εκπαίδευση μαθητευόμενου

{tab=Τα δικαστήρια}

Οι αντιδικίες σε μια πρώτη φάση εκδικάζονταν από τους προεστούς ή δημοτικούς άρχοντες οι οποίοι αποτελούσαν τα συμβούλια που διοικούσαν τις περισσότερες από τις επαρχιακές πόλεις. Ο αντιπρόσωπος του κράτους στα δικαστικά ζητήματα κανονικά ήταν ένας από τους αξιωματούχους του βασιλιά, καθήκοντα του οποίου είναι λεπτομερώς καταγεγραμμένα σε ένα έγγραφο που έχει διασωθεί σε σχετικά καλή κατάσταση. Μερικά αποσπάσματα από αυτές τις οδηγίες:

Σε όποια πόλη και να γυρίσεις, να συγκεντρώσεις όλους τους ανθρώπους της πόλης. Όποιος έχει μια αίτηση, αποφάσισε για λογαριασμό του και ικανοποίησέ τον. Αν ο δούλος κάποιου ή η υπηρέτρια κάποιου ή μια χήρα έχει μια αίτηση, αποφάσισε για λογαριασμό τους. Να μην κάνεις την καλύτερη υπόθεση χειρότερη ή τη χειρότερη καλύτερη. Να κάνεις αυτό που είναι δίκαιο.

Ένα άλλο απόσπασμα από το ίδιο κείμενο περιγράφει τη θέση του βασιλιά σαν την υπέρτατη εξουσία.

Αν οποιοσδήποτε φέρει μια αγωγή η οποία είναι (προσωρινά) γραμμένη πάνω σε μια πινακίδα, τότε ο διοικητής πρέπει να αποφασίσει για την υπόθεση δίκαια και να τον ικανοποιήσει. Αλλά αν η υπόθεση είναι πολύ περίπλοκη πρέπει να απευθυνθεί στον βασιλιά.

{tab=Ο στρατός}

Η ισχύς της χιττιτικής αυτοκρατορίας, όπως και όλων των σύγχρονων βασιλείων, στηριζόταν στην ανάπτυξη του ελαφρού ιππήλατου άρματος. Από τα αιγυπτιακά ανάγλυφα της μάχης του Καντές είναι σαφές ότι το αρματικό δυναμικό του χιττιτικού στρατού είναι ασυναγώνιστο. Είναι αναμφίβολο, όμως, κατά ποσο αυτό το όπλο ήταν εξίσου ανεπτυγμένο και στο Παλαιό Βασίλειο.

Το χιττιτικό άρμα έχει δύο τροχούς με έξι ακτίνες είναι κάπως βαρύτερο από των Αιγυπτίων και έχει τριμελές πλήρωμα και έτσι εξασφάλιζε αριθμητική υπεροχή στην εκ του συστάδην μάχη που ίσως ακολουθούσε μια έφοδο. Τα επιθετικά όπλα είναι η λόγχη και το τόξο, η ασπίδα είναι είτε ορθογώνια είτε κομμένη σε σχήμα που έμοιαζε με διπλό πέλεκυ σε κάθετη θέση.

{tab=Γραπτές γλώσσες}

Το 1919 ο E. Forrer δημοσιοποίησε την ανακάλυψη ότι μεταξύ των σφηνοειδών κειμένων από το Μπογάζκιοϊ ήταν δυνατόν να αναγνωριστούν 8 γλώσσες. Δύο γλώσσες μόνο - η χιττιτική και η ακκαδική - χρησιμοποιούνταν από τους χετταίους βασιλείς στα επίσημα έγγραφά τους, η μόνη άλλη γλώσσα στην οποίαν γράφονταν καμιά φορά ολόκληρα κείμενα ήταν αυτή την οποία αποκαλούμε ακκαδική.

Οι γλώσσες αυτές είναι:
η χιττιτική
η πρωτο-χιττιτική ή χαττική
η λουβιακή
η παλαϊκή
η χουρριτική
η άρια γλώσσα των ηγεμόνων του Μιττάνι
η ακκαδική
η σουμεριακή γλώσσα
και τα χιττιτικά ιερογλυφικά.

{tab=Η χιττιτική γλώσσα}

Η ανακάλυψη ότι η χιττιτική είχε συγγένεια με τις ινδοευρωπαϊκές γλώσσες έγινε από τον

τσέχο μελετητή B. Hrozny και δημοσιεύτηκε το 1915. Η άποψη ότι μια ινδοευρωπαϊκή γλώσσα ομιλείτο από τον πληθυσμό της Μ. Ασίας τη 2η χιλιετία πΧ ήταν τόσο εντυπωσιακή, ώστε κατ' αρχάς έγινε δεκτή με μεγάλο σκεπτικισμό, όμως η συγγένεια έχει αποδειχθεί πέρα από κάθε αμφιβολία και εδώ και πάνω από 50 χρόνια έχει γίνει αποδεκτή από όλους.

Η σχέση είναι πιο εμφανής στην κλίση του ουσιαστικού. Υπάρχουν 6 πτώσεις (ονομαστική, αιτιατική, γενική, δοτική αφαιρετιική και οργανική). Τα προσωπικά ονόματα έχουν επίσης μια κλητική που αποτελείται μόνο από το θέμα της λέξης.

Αντίθετα από τα ελληνικά και λατινικά, το χιττιτικό ουσιαστικό έχει μόνο δύο γένη - έμψυχο και άψυχο, τα επίθετα στο άψυχο γένος αποτελούνται μόνο από το θέμα στην ονομαστική και την αιτιατική του ενικού. Ο πληθυντικός έχει λιγότερες ομοιότητες με την ινδοευρωπαϊκή κλίση. Δεν υπάρχει δυικός αριθμός.

Οι εγκλιτικές προσωπικές αντωνυμίες -mu "προς εμένα", ta "προς εσένα" και -si "προς αυτόν" περιέχουν τα ίδια σύμφωνα με τις αντίστοιχες λατινικές αντωνυμίες me,te,se.

Το ρήμα έχει δύο φώνες - ενεργητική και μεσοπαθητική - στην ενεργητική η ομοιότητα με την κλίση των ρημάτων σε -μι της ελληνικής είναι εντυπωσιακή:

Ενικός	Παράδειγμα και γραφή	
1 -mi	ya-mi (i-ya-mi)	τίθημι
2 -si	ya-si (i-ya-si)	τίθησι
3 -tsi	ya-tsi (i-ya-tsi)	τίθητι (δωρικός)
Πληθυντικός		
1 -weni	ya-weni (i-ya-u-e-ni)	τίθεμεν
2 -teni	ya-teni (i-ya-at-te-ni)	τίθετε
3 -ntsi	ya-ntsi (i-ya-an-zi)	τίθεντι (δωρικός)

Στο λεξιλόγιο, από την άλλη πλευρά, το ινδοευρωπαϊκό στοιχείο είναι σχετικά μικρό, το μεγαλύτερο μέρος είναι μη-ινδοευρωπαϊκής προέλευσης.

Η αυξανόμενη γνώση της γλώσσας έχει προκαλέσει πολλές συζητήσεις σχετικά με την ακριβή θέση της μέσα στην ινδοευρωπαϊκή οικογένεια. Πολύ γρήγορα έγινε αντιληπτό ότι τα κύρια χαρακτηριστικά των αποκαλουμένων γλωσσών "satem", ειδικά της ινδοϊρανικής (αλλαγή του k σε s, του qu σε k και του e και o σε a) δεν παρατηρούνται στη χιττιτική και βγήκε το συμπέρασμα ότι η χιττιτική ανήκε στην ομάδα "centum" (που αποτελείται από τη λατινική, την ελληνική, την κελτική και τις διάφορες γερμανικές γλώσσες). Υπάρχει γενική ομοφωνία, πάντως ότι αυτή η ταξινόμηση είναι κάπως παραπλανητική και ότι στην πράξη η χιττιτική αντιπροσωπεύει έναν ξεχωριστό κλάδο της ινδοευρωπαϊκής οικογένειας, δίπλα στους δέκα άλλους κλάδους που έχουν ήδη αναγνωριστεί. Πολλοί μελετητές πηγαίνουν ακόμη πιο πέρα και υποστηρίζουν ότι μπορεί να αποδειχθεί ότι ενώ όλες οι άλλες γλώσσες έχουν ένα κοινό ξεκίνημα, η χιττιτική ήταν ο πρώτος από τους 11 κλάδους που ξεχώρισε από την οικογένεια.

Από μια άποψη η χιττιτική έχει προσφέρει μια απρόσμενη βοήθεια στην ινδοευρωπαϊκή φιλολογία. Από πολύ καιρό έχει υποστηριχτεί ότι οι διαφορετικές μορφές με τις οποίες ορισμένες λέξεις εμφανίζονται στις διάφορες γλώσσες μπορούν να εξηγηθούν ικανοποιητικά μόνο με την παραδοχή ότι όλες αυτές οι γλώσσες έχουν χάσει κάποιους λαρυγγικούς φθόγγους οι οποίοι υπήρχαν αρχικά στην παλαιότερη ομιλία. Στα χιττιτικά το γράμμα h ανευρίσκεται συχνά σε θέσεις που αντιστοιχούν ακριβώς εκεί όπου, σε άλλες γλώσσες, υπήρχε η υποψία ότι είχε χαθεί ένας λαρυγγικός φθόγγος.

{tab=Ταφικά έθιμα}

Μεταξύ των πινακίδων από το Μπογάζκιοϊ υπάρχουν αρκετά αποσπάσματα από μια σειρά που περιγράφει τη νεκρική τελετή για ένα βασιλιά ή μια βασίλισσα. Η τελετουργία διαρκούσε τουλάχιστον 13 μέρες, ίσως και περισσότερο, όμως η διευθέτηση των διαδικασιών σχετικά με το σώμα πιθανώς, ολοκληρωνόταν κατά τις πρώτες 2 μέρες και για τη δεύτερη ημέρα έχει ανακαλυφθεί ένα καλοδιατηρημένο κείμενο στις ανασκαφές του 1936. Το κείμενο αυτό υπονοεί σαφώς ότι κατά την προηγούμενη ημέρα ή νύχτα το σώμα είχε αποτεφρωθεί, το απόσπασμα μάλιστα του κειμένου για την πρώτη ημέρα αναφέρεται στη "φωτιά" και το "κάψιμο". Το κείμενο για τη δεύτερη μέρα συνεχίζει:
Τη δεύτερη μέρα μόλις γίνει φως οι γυναίκες πηγαίνουν [στη] φωτιά να μαζέψουν τα οστά, σβήνουν τη φωτιά με δέκα κανάτια μπίρα, δέκα [κανάτια κρασί] και δέκα κανάτια βαλχί (έν α ποτό που αναφέρεται συχνά στις τελετές).
.
Ένα ασημένιο δοχείο βάρους μισής μίνα και είκοσι σεκέλ γεμίζεται με καλό λάδι. Πιάνουν τα οστά με ασημένιες λαβίδες (;) και τα βάζουν μέσα στο καλό λάδι στο ασημένιο δοχείο, ύστερα τα βγάζουν από το καλό λάδι και τα βάζουν πάνω σε ένα λινό ***γκαζαρνούλλι*** *κάτω*

από το οποίο βρίσκεται ένα "καλό ένδυμα".
Τώρα όταν έχουν τελειώσει τη συλλογή των οστών, τα τυλίγουν όλα μαζί με το λινό πανί μέσα στο "καλό ένδυμα" και τα βάζουν πάνω σε μια καρέκλα, όμως αν είναι γυναίκα τα βάζουν πάνω σ' ένα σκαμνί.
Γύρω από την περιοχή της πυράς όπου κάηκε το σώμα βάζουν 12 ψωμιά, και πάνω στα ψωμιά βάζουν ένα γλύκισμα. Η φωτιά έχει ήδη σβήσει με μπίρα και κρασί. Μπροστά από την καρέκλα όπου βρίσκονται τα οστά βάζουν ένα τραπέζι και προσφέρουν ζεστά ψωμιά ... ψωμιά και γλυκά καρβέλια για μοίρασμα. Οι μάγειροι και οι "τραπεζοκόμοι" βάζουν τα πιάτα σε πρώτη ευκαιρία και στην πρώτη ευκαιρία τα μαζεύουν. Και σε όλους όσους ήρθαν να μαζέψουν τα οστά δίνουν φαγητό να φάνε.
Ύστερα τους δίνουν τρεις φορές να πιουν και ακόμη τρεις φορές δίνουν στην ψυχή του να πιει. Δεν υπάρχουν ψωμιά ή μουσικά όργανα της Ιστάρ.
Ακολουθούν μερικές μαγικές πράξεις που εκτελούνται από τη "Γερόντισσα" και τη "συνοδεία" της, όμως αυτές είναι δυσνόητες και δυσανάγνωστες λόγω της φθοράς της πινακίδας στο σημείο αυτό. Έπειτα το κείμενο συνεχίζει:
[Τώρα] δύο βόδια και δύο ομάδες εννέα προβάτων έχουν (στο μεταξύ) μεταφερθεί από το ανάκτορο. Ένα [βόδι και εννέα πρόβατα] τα θυσιάζουν στη Θεά Ήλιο [της Γης], όμως ένα βόδι και εννέα πρόβατα (τα θυσιάζουν) [στην ψυχή του] αποθανόντος. [Υστερα] παίρνουν τα οστά και [τα μεταφέρουν] από το ***οκτουρί*** *και τα φέρνουν μέσα στο "πέτρινο σπίτι" στον εσωτερικό θάλαμο βάζουν ένα κρεβάτι, παίρνουν τα οστά από την καρέκλα και τα βάζουν πάνω στο κρεβάτι, ένα [...] [και ... από ...] σέκελ βάρος με καλό λάδι βάζουν μπροστά από τα οστά, μετά θυσιάζουν ένα βόδι και ένα πρόβατο στην ψυχή του αποθανόντος.*
Η υπόλοιπη είναι αποσπασματική και έχει χαθεί το κείμενο για τις επόμενες μέρες. Τα κείμενα για την 8η, 12η και 13η μέρα φαίνεται να ασχολούνται με τελετές και θυσίες γενικής φύσεως.

{/tabs}